

Arrest

nr. 282 582 van 30 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, en X als wettelijke vertegenwoordiger van de voormelde minderjarige kinderen, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 september 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 augustus 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 september 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VALCKE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 maart 2021 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) het verzoek om internationale bescherming van verzoekers ongegrond. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers beroepen in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 6 december 2021 verwierp de Raad de beroepen ingediend tegen de beslissingen van 23 maart 2021 van het CGVS.

Op 27 januari 2022 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinqües) ten aanzien van verzoekster en de kinderen. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 275 004 van 6 juli 2022 vernietigde de Raad de beslissing van 27 januari 2022.

Op 27 januari 2022 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinqües) ten aanzien van verzoeker. Tegen deze beslissing diende verzoeker ook een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 275 003 van 6 juli 2022 vernietigde de Raad de beslissing van 27 januari 2022 .

Op 4 augustus 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) opnieuw de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinqües) ten aanzien van verzoekster en de kinderen.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : N.

voornaam : L.

geboortedatum : [...]1983

geboorteplaats : S.

nationaliteit : Albanië

+ 3 kinderen:

• [...]

• [...]

• [...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24.03.2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 06.12.2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 13.11.2020 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

Op 4 augustus 2022 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) ten aanzien van verzoeker. Tegen deze beslissing diende verzoeker eveneens een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer RvV 281 096.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 1, 6°, 7, 74/13 en 74/14, §1 en §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het artikel 7 van het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht, het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel in samenhang met de Omzendbrief betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf van 17 september 2013.

Zij lichten het middel toe als volgt:

*"De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.
Dat dit kan worden afgeleid uit het artikel 1, 6° Vw. dat het volgende stelt :*

"6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt ;"

4.2.

*Dat het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het artikel 7 Vw.
Dat artikel bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden :*

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen. Dit blijkt immers uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ..."

4.3.

- 4.3.1.

Daarnaast is de verweerster bij het afgeven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Dat de verweerster in haar beslissing zelf zeer vaag blijft.

- 4.3.2.

Bij het raadplegen van de meest recente evaluatienota o.b.v. Van het artikel 74/13 Vw., dd. 04/08/2022 dient te worden opgemerkt dat de stellingen betreffende de hogere belangen van de kinderen, alsmede het gezinsleven, bijna een copy paste betreffen van de vorige nota, daterend van januari 2022.

(zie de stukken 5-6)

Wat tevens frappant is te lezen in de evaluatienota gericht aan mevrouw L. N. en de minderjarige kinderen, is het feit dat geen woord gerept wordt over hun persoonlijke gezondheidstoestand.

Hoe het gesteld is, medisch gezien, met mevrouw N. en de kinderen, wordt hier niet onderzocht, althans niets over vermeld.

Meer nog, ook hier valt het op dat er sprake is van een copy-paste-techniek.

De ‘motivering’ die op de kinderen of mevrouw N. zouden moeten slaan, is eigenlijk de ‘motivering’ die werd opgesteld voor de heer N., N.

Dat er wordt verwezen naar alcohol- en drugproblematiek en wordt gesproken over een ‘hij’.

Dat de verzoekster een vrouw is en aangesproken wenst te worden met ‘zij’.

Dat deze recente evaluatienota niet serieus kan worden genoemd.

Dat huidige bevel om het grondgebied te verlaten, gericht aan de verzoekster en de minderjarige kinderen, wederom een onzorgvuldig en onredelijke beslissing betreft.

4.4.

AANGAANDE HET GEZINS- EN FAMILIELEVEN CONFORM ARTIKEL 8 EVRM

- 4.4.1.

Aangezien de verweerster zich opnieuw baseert op de gegevens zoals deze beschikbaar waren bij het vorige bevel om het grondgebied te verlaten van januari 2022, zich schuldig maakt aan copy-paste beslissingen en geen rekening houdt met de arresten geveld door Uw Zetel, wenst de verzoekster opnieuw te verwijzen naar haar gezins- en familielevens, conform het artikel 8 EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten totaal geen rekening gehouden met het gezins- en familielevens van de verzoekster. De bestreden beslissing bevat immers een stereotiepe motivering betreffende de stand van verzoeksters asielprocedure terwijl niet in gegaan wordt op verzoeksters gezins- en familielevens.

*Dat de verzoekster in België verblijft met haar echtgenoot en haar drie minderjarige kinderen.
Dat de verzoekster een vast arbeidscontract heeft en haar uiterste best doet haar gezin te onderhouden.
Dat ook haar echtgenoot op basis van interim contracten zoveel mogelijk poogt te werken.
Dit om de kinderen een zo goed en stabiel mogelijke thuis te kunnen bieden.*

*Dat de kinderen daarenboven school lopen in België.
Dat het ganse gezin bijgevolg haar uiterste best doet zich aan te passen conform de Belgische waarden en normen. Dat ze een kerngezin vormen.
Dat hierbij dient te worden verwezen naar de hogere rechtsnormen die in acht dienen te worden genomen volgens het hiervoor besproken artikel 7 Vw.*

Het respect voor het familielevens en gezinsleven wordt gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M. dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 het volgende:

“De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014). Dat dit individueel onderzoek correct en redelijk dient te gebeuren.

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

In een tal van arresten werd nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, de DVZ rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling. (RVV 24.04.2015, en 10.10.2015)

- 4.4.2.

Dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil, praktische regelingen of scholing en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico is op schending van het recht op respect voor privé- leven en/of familieleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familieleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip “privéleven” wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Europees Hof laats voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven. Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden.

Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden. Dat de verzoekster een gans kerngezin heeft in België. Dat zijn bloedverwanten zijn en een familieleven met elkaar genieten.

Dat het gezin het recht heeft op een menswaardig bestaan, samen.

Dat het gezins- en familieleven wel degelijk zou worden geschonden wanneer huidig bevel zou worden uitgevoerd.

Hierbij verwijst de verzoekster nogmaals naar het arrest van uw Zetel dd. 06/07/2022, waarbij werd gesteld dat de vernietiging van het bevel in hoofde van de heer NDREU, Ndoc, echtgenoot en vader van de verzoekers van huidig verzoekschrift, er toe leidde dat het bevel gericht aan hen, niet kon worden uitgevoerd in het licht van het recht op gezins- en familieleven.

Dat zoals kan worden gelezen in het verzoekschrift in hoofde van de heer N., N., wederom zal moeten worden besloten tot een vernietiging van de bijlage 13quinquies van de heer N.

Dat bijgevolg automatisch ook een vernietigingsbeslissing zal moeten worden genomen in hoofde van huidige verzoekers.

- 4.4.3.

Ten slotte wenst de verzoekster nogmaals op te werpen dat ook de hogere belangen van de kinderen niet mogen worden vergeten bij het nemen van een beslissing.

De hogere belangen van kinderen zijn meer dan enkel het feit dat ze bij hun ouders en het kerngezin wensen te blijven. Het betreft ook het feit dat kinderen recht hebben op een stabiel gezinsleven.

Dat het een noodzakelijkheid is ten aanzien van kinderen. Dat dit staat beschreven in het artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag dat het hoger belang van het kind vertegenwoordigt.

Ook het EHRM hamert er op dat het hoger belang van het kind moet worden benadrukt bij de belangenafweging :

“Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.”

In casu dient het belang van het kind toch wel een hoofdbewoegreden te vormen bij het nemen van dergelijke verregaande beslissingen als het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de minderjarige verzoekers door de bestreden beslissing worden blootgesteld aan risico's en onzekerheden. Dat dit kan leiden tot een belemmering van de opvoeding en de ontwikkeling van de kinderen. Een combinatie van risicofactoren kan de kans op een gedrags- en emotionele stoornis vergroten.

De ontwikkeling van het kind kan worden gezien als een dynamische interactie, waarbij individu en omgeving elkaar wederzijds beïnvloeden en deze beïnvloedende factoren, aanleiding kunnen geven tot een escalatie van problemen.

Dat de kinderen in Gent dan ook naar al jaren naar school gaan. Dat ze tijdens deze belangrijke levensjaren hun persoonlijkheid vormen. Dat ze de waarden en normen overnamen en aan hen eigen maakten. Dat ze hun uiterste best deden om bij de 'Belgische jeugd' te behoren.

Verder, om alsnog in te gaan op de motivering van het recht op scholing, legden de jongeren reeds meerdere malen schoolattesten van in België voor. Dat ze hier school lopen en dat het schooljaar op heden volop aan de gang is.

Dat het aldus onverantwoord zou zijn om de kinderen te midden van hun opleiding weg te halen en terug te sturen naar een land waar het scholingssysteem allerm minst naar behoren is. Daarenboven vrezen ze de bloedwraak-praktijken en het willekeurig geweld die ten aanzien van hun gezin zouden kunnen worden uitgevoerd.

Om deze reden dient in eerste instantie een verlenging van de termijn van het BGV gevraagd te worden tot minstens het einde van het schooljaar.

De minister of DVZ kan, maar is hier niet toe verplicht, de termijn van het BGV verlengen indien nodig en rekening houdend met de omstandigheden eigen aan de situatie zoals:

- de duur van het verblijf,*
- het bestaan van schoolgaande kinderen,*
- het afronden van de organisatie van vrijwillig vertrek of*
- het bestaan van familiale of sociale banden.*

Dat de kinderen in casu reeds jaren naar school gaan in België. Dat ze hier een leven uitbouwden en onder meer een groot sociaal netwerk hebben.

Indien Uw Zetel alsnog tot een ander besluit zou komen en het bevel gericht aan de heer N., N. toch niet zou vernietigen, vraagt de verzoekster toch rekening te willen houden met de situatie van de kinderen en het volledige gezin.

4.5.

BESLUITEND

De verzoekende partij kan via de huidige bestreden beslissing niet weten op welke manier rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie nu de motivering ter zake onvolledig en ondoordacht blijkt.

Nochtans heeft de verweerster evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Dat de verweerster een standaardbeslissing, zoals deze van januari die nota bene werd vernietigd, hergebruikte door de zogenaamde 'motivering' te copy-pasten.

De verweerster deed alsof ze de situatie en het dossier van de verzoekster en de minderjarige kinderen opnieuw onderzocht, quod non.

Indien ze dit wel had gedaan, was ze immers tot een ander besluit gekomen.

Zowel de bestreden beslissing als de evaluatienota bij het artikel 74/13 Vw. kunnen niet worden beschouwd als volledig en zorgvuldig, waardoor de beslissing niet kan worden beschouwd als een redelijke, welgemotiveerde beslissing.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.

Het bevel dient dan ook te worden vernietigd."

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers in hun middel niet toelichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet schendt. Evenmin stelt de Raad een uiteenzetting vast over de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel in samenhang met de Omzendbrief betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf van 17 september 2013. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk.

In het eerste onderdeel voeren verzoekers een theoretisch betoog aangaande artikel 7 van de Vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Verzoekers raadpleegden de meest recente evaluatienota aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 4 augustus 2022 en stellen vast dat deze bijna een copy-paste betreft van de vorige nota van januari 2022. Ze achten het frappant dat wat betreft de gezondheidstoestand in de evaluatienota aangaande verzoekster en de kinderen er met geen woord wordt gerept over hun gezondheidstoestand. De gezondheidstoestand van verzoekster en de kinderen is aldus niet onderzocht en de motieven hebben betrekking op de gezondheidstoestand van verzoeker aangezien er gesproken wordt over een alcohol- en drugsproblematiek en over "hij". Verzoekers menen dan ook dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onzorgvuldig en onredelijk is gegeven.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoekers merken terecht op dat de gemachtigde bij het geven van het thans bestreden bevel dat is gericht aan verzoekster en de kinderen rekening moet houden met hun gezondheidstoestand. Verzoekers merken eveneens terecht op dat uit de evaluatienota, die zij blijkens het administratief dossier zelf hebben opgevraagd bij de gemachtigde, niet kan worden opgemaakt dat met de gezondheidstoestand van verzoekster en de kinderen rekening is gehouden. Echter, verzoekers hebben geen belang bij het opwerpen van deze onzorgvuldigheid aangezien zij geen enkel gezondheidsprobleem aanhalen voor verzoekster of voor een van de kinderen dat mogelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing in de weg kon staan.

Het eerste onderdeel van het middel is onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

In het tweede onderdeel van het middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

Ze stippen aan dat de gemachtigde zich opnieuw baseert op gegevens die beschikbaar waren bij het vorige bevel om het grondgebied te verlaten, zich schuldig maakt aan copy-paste-beslissingen en geen

rekening houdt met de arresten van de Raad. Uit de motieven van de beslissing kan niet worden afgeleid dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het gezins- en familielevens van verzoekers. Verder stippen verzoekers aan dat verzoekster een vast arbeidscontract heeft en ook verzoeker op basis van interim-contracten zoveel mogelijk poogt te werken. De kinderen lopen school in België en het gezin doet zijn best om zich aan de Belgische normen en waarden aan te passen. Verzoekers wijzen op de directe werking van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest en het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat een individueel onderzoek door de gemachtigde vereist. Verzoekers geven verder een theoretische toelichting bij artikel 8 van het EVRM en stellen dat hun gezin recht heeft op een menswaardig bestaan. Mocht het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voor verzoeker leiden tot de vernietiging van dat bevel, dan heeft de Raad eerder reeds geoordeeld dat het bevel voor de overige leden van het gezin een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekers een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoeren in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, dienen minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel waarop zij zich beroepen. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Wat betreft het gezinsleven, wordt niet betwist dat verzoekers een beschermenswaardig gezinsleven hebben. Echter, zoals de gemachtigde stelt in de evaluatienota, maken verzoekers allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat de gezinskern in geval van terugkeer naar het herkomstland behouden blijft. Verzoekers kunnen worden gevolgd in hun standpunt dat zij recht hebben op een menswaardig bestaan samen, maar de bestreden beslissing brengt hun gezinsleven niet in gevaar.

Wat betreft het privéleven, benadrukt het Hof dat artikel 8 van het EVRM eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaakt van het begrip 'privéleven' in de zin van voormeld artikel 8. Onafhankelijk van het al dan niet bestaan van een familieleven, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). Ook beroepsactiviteiten vallen onder het begrip 'privéleven' (EHRM 16 december 1992, *Niemitz t. Duitsland*, punt 29).

In casu blijkt dat verzoekster en haar gezinsleden zich pas sedert eind november 2020 in België bevinden en dat zij een procedure om internationale bescherming hebben doorlopen, zowel bij het CGVS als in beroep bij de Raad, die geen aanleiding heeft gegeven tot internationale bescherming. Verzoekers kunnen aldus niet als gevestigde vreemdelingen worden beschouwd, ook al hebben zij gedurende beperkte tijd een precair legaal verblijf gehad. Het privéleven in België blijkt ook niet van lange duur te zijn. Waar verzoekers aanstippen dat verzoekster een vast arbeidscontract heeft en ook verzoeker op basis van interim-contracten zoveel mogelijk poogt te werken, tonen zij dit niet aan met een begin van bewijs bij het verzoekschrift en kan de Raad hoe dan ook niet aannemen dat van hen niet meer redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij opnieuw werk zouden zoeken in Albanië. Wat betreft het feit dat de kinderen naar school gaan in België en het gezin zijn best doet om zich aan de Belgische normen en waarden aan te passen, bevat het administratief dossier inderdaad stukken die wijzen op het onderwijs van de kinderen. De Raad stelt evenwel vast dat de kinderen respectievelijk 11, 13 en 16 jaar oud waren op het ogenblik van de bestreden beslissing en dat zij nog maar sinds eind 2020 in België verblijven, wat maakt dat zij nog niet zo lang meedraaien in het Belgisch onderwijs. Verder blijkt dat de gemachtigde in zijn evaluatienota van 4 augustus 2022 in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gemotiveerd dat het recht op onderwijs geen waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs omdat dit recht niet absoluut is en geen recht geeft op verblijf. Verder omvat het recht op onderwijs inderdaad geen verplichting voor het bestuur om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. De gemachtigde motiveert verder dat de vreemdeling steeds gebruik kan maken van de mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het bevel te vragen, rekening houdend met de schoolvakanties of het einde van het schooljaar. De Raad acht deze motieven in casu niet onzorgvuldig of disproportioneel.

Een schending van het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt bijgevolg niet.

Nu geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen, geldt hetzelfde voor artikel 7 van het Handvest (zie art. 52, lid 3 van het Handvest). Verzoekers lichten in elk geval niet toe waaruit een eventuele verdergaande bescherming binnen het Handvest zou bestaan.

Uit de motieven in de evaluatienota blijkt eveneens dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het gezinsleven en bepaalde aspecten van het privéleven waarvan hij kennis had.

Waar verzoekers aanstippen dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de vorige arresten van de Raad, merkt de Raad op dat hij in het vorige arrest wat betreft verzoeker, nr. 275 003 van 6 juli 2022, de bijlage 13quinquies had vernietigd omdat de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze met de gezondheidstoestand van verzoeker had rekening gehouden en de vorige bijlage 13quinquies aangaande verzoekster en de kinderen had vernietigd omdat door de vernietiging van de bijlage 13quinquies voor verzoeker het behoud van de gezinskern in het gedrang kwam.

Waar verzoekers aanvoeren dat uit de motieven van de beslissing niet kan worden afgeleid dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met hun gezins- en familieleven, kunnen zij gevolgd worden. Dit kadert evenwel binnen de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Echter, de Raad moet vaststellen dat verzoekers zichzelf de moeite hebben getroost om de evaluatienota in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op te vragen, zij kennis hadden van de motieven in die nota en dit tijdig binnen de beroepsprocedure en zij deze nota zelf voegen bij het verzoekschrift. Zij hebben dus in casu geen enkele belangenschade geleden bij het feit dat de motieven aangaande het gezinsleven, het hoger belang van

het kind en de gezondheidstoestand niet in de beslissing zelf zijn opgenomen aangezien zij er zich in rechte hebben kunnen tegen verweren op nuttige wijze. Bijgevolg hebben zij geen belang bij het aanvoeren van een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het tweede onderdeel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het derde onderdeel stippen verzoekers het hoger belang van de kinderen opnieuw aan, dat meer inhoudt dan het feit dat de kinderen bij hun ouders en kerngezin moeten kunnen verblijven. Ze hebben recht op een stabiel gezinsleven. Ze stellen dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het kader van een belangenafweging voldoende gewicht moet worden toegekend aan het hoger belang van het kind. Nu de kinderen worden blootgesteld aan risico's en onzekerheden kan dit leiden tot ontwikkelingsstoornissen, zoals gedrags- en emotionele stoornissen. Verzoekers stippen aan dat hun kinderen al jaren naar school gaan en in die levensjaren hun persoonlijkheid vormen. De kinderen doen hun uiterste best bij de *“Belgische jeugd”* te horen. Verder stippen verzoekers aan dat het schooljaar volop aan de gang is en in hun land het scholingssysteem allerminst naar behoren is. Bijkomend vrezen ze de bloedwraakpraktijken en het willekeurig geweld. Verzoekers sturen daarom zelf aan op een verlenging van de termijn van de bestreden beslissing en vragen dat indien de Raad het bevel voor verzoeker niet zou vernietigen, hij wel aandacht zou willen hebben voor de situatie van de kinderen en het volledige gezin. Bij wijze van conclusie stellen verzoekers dat de motieven onvolledig en ondoordacht lijken. Ze ontwaren een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. De motivering werd gekopieerd van het vorige vernietigde bevel en de gemachtigde deed alsof de situatie van verzoekster en de minderjarige kinderen opnieuw werd onderzocht. Ook de motieven in de evaluatienota op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet achten verzoekers onvolledig en onzorgvuldig, zodat de bestreden beslissing onredelijk en niet afdoende gemotiveerd is.

De Raad kan verzoekers volgen waar zij stellen dat het hoger belang van de kinderen meer inhoudt dan dat de kinderen bij hun ouders en kerngezin moeten blijven. Thans heeft de gemachtigde evenwel in de evaluatienota zijn motieven niet beperkt tot die vaststelling. Verzoekers kunnen evenzeer worden gevolgd in hun standpunt dat blijkens de rechtspraak van het EHRM in het kader van een belangenafweging voldoende gewicht moet worden toegekend aan het hoger belang van het kind. Echter, het betoog aangaande de risico's en onzekerheden die zouden kunnen leiden tot ontwikkelingsstoornissen, zoals gedrags- en emotionele stoornissen, acht de Raad te algemeen en te vaag om aan te nemen dat een terugkeer voor de kinderen dergelijke gevolgen zou teweegbrengen. Wat betreft het onderwijs van de kinderen en het feit dat ze hun best doen bij de *“Belgische jeugd”* te horen, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar de uiteenzetting bij het tweede onderdeel van het middel. Wat betreft de vrees voor bloedwraakpraktijken, wijst de Raad erop dat deze vrees reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van het internationaal beschermingsverzoek van verzoekers en geen aanleiding heeft gegeven tot het toekennen van internationale bescherming, noch door het CGVS, noch door de Raad. Waar verzoekers aansturen op een verlenging van de termijn van de bestreden beslissing, kunnen zij deze steeds vragen aan de gemachtigde, gezien hij er in de evaluatienota op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf op aanstuurt en deze mogelijkheid bij wet is voorzien. Het komt evenwel niet aan de Raad toe een dergelijke termijn toe te staan in het kader van een beroep tegen een verwijderingsmaatregel. Verzoekers herhalen meermaals dat de motieven, ook die in de evaluatienota op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, onvolledig, ondoordacht en onzorgvuldig zijn. Ze laten evenwel na om specifiek in te gaan op de motieven die de gemachtigde aangaande het onderwijs heeft opgenomen onder *“hoger belang van het kind”*. Ook al meent de Raad dat de motieven aangaande *“geen toegang tot onderwijs”* inderdaad ondoordacht zijn, kunnen deze als overtoollig worden beschouwd nu de overige motieven aangaande het onderwijs – die de Raad hierboven bij de bespreking van het tweede onderdeel heeft weerhouden – wel redelijk, zorgvuldig en niet disproportioneel zijn.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Wat betreft de niet afdoende motivering van de bestreden beslissing, herhaalt de Raad dat uit de bestreden beslissing zelf inderdaad niet blijkt dat de gemachtigde met het hoger belang van de kinderen (of met het gezinsleven of de gezondheidstoestand) heeft rekening gehouden, maar dat dit wel blijkt uit de evaluatienota en dat door de inspanning die verzoekers hebben gedaan om die evaluatienota zelf tijdig

op te vragen zij in de mogelijkheid waren zich op nuttige wijze in rechte tegen die motieven te verweren zodat zij geen belangenschade lijden doordat die motieven niet in de bestreden beslissing zijn opgenomen.

In de mate dat verzoekers in dit derde onderdeel opnieuw doelen op een schending van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is geen belang aangetoond en is dit betoog aldus onontvankelijk.

Het derde onderdeel is deels ongegrond en deels onontvankelijk.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. MAES